

ПИТАННЯ ПРИПИНЕННЯ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Сьогодні відбувається стрімке погіршення економічної ситуації в країні. Зростання курсу іноземних валют, зокрема долару США, «вдарило» по підприємцях, особливо, по малих (дохід яких від підприємницької діяльності становить не більше 150 тисяч грн. на рік).

За таких обставин підприємці бажають зменшити податкове навантаження шляхом тимчасового зупинення підприємницької діяльності. Однак, відповідно до чинного законодавства, такої процедури не передбачено для фізичних осіб-підприємців, які перебувають на спрощеній системі оподаткування.

Відповідно до Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців» передбачено лише процедуру припинення діяльності, в тому числі і за рішенням підприємця. Згідно з положеннями Податкового кодексу України, платники єдиного податку першої і другої груп, які не використовують працю найманих осіб, звільняються від сплати єдиного податку протягом одного календарного місяця на рік на час відпустки, а також за період хвороби, підтвердженої копією листка (листоків) непрацездатності, якщо вона триває 30 і більше календарних днів[1]. Так для підприємця першої групи сума податку становить 10% від мінімальної заробітної плати (на сьогодні це 121.8 грн.). Однак основну суму платежів становить єдиний соціальний внесок, який фізична особа-підприємець зобов'язана сплачувати (37% від мінімальної заробітної плати). Складається ситуація, що підприємець, який написав заяву на відпустку в органах Державної фіскальної служби, звільняється від сплати лише податку, а єдиний соціальний внесок зобов'язаний сплачувати. Отже, основне навантаження залишається. Крім того, нерідко підприємець не сплачує зазначені платежі (податок на прибуток та єдиний соціальний внесок) за період перебування у відпустці. Однак, податкове повідомлення-рішення про сплату єдиного соціального внеску приходить підприємцю після спливу n-ної кількості місяців разом з нарахованими штрафом та пенєю. Таким чином, фізична особа-підприємець отримує не зменшення податкового навантаження, а фінансові санкції.

Але це лише один з аспектів «зупинення» діяльності підприємця. Тут йде мова про невід'ємне право особи на відпочинок. Щодо зупинення діяльності суб'єкта господарювання, то така можливість передбачена лише для підприємців, що перебувають на загальній системі оподаткування, і така особа зобов'язана подавати нульову звітність. Щодо осіб, які перебувають на спрощеній системі оподаткування, то вони не мають можливості тимчасово зупинити свою діяльність у зв'язку з тим, що підприємницька діяльність не приносить прибутку, чи особа певний період взагалі нею не займається, але не має наміру припинити таку діяльність.

Працівники податкових органів на численні запити підприємців на єдиному податку лише розводять руками і пропонують припинити діяльність і розпочинати її спочатку, коли настануть кращі часи чи в особи виникне бажання.

Отже, необхідно усунути прогалину в законодавстві, шляхом внесення відповідних положень до Цивільного, Господарського кодексів, Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців», які б регулювали можливість та процедуру тимчасового зупинення діяльності фізичної особи-підприємця за власним бажанням (а не як санкція за порушення законодавства). І, відповідно, прописати в Податковому кодексі та Законі України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» звільнення підприємців, які призупинили свою діяльність, від сплати податку та єдиного соціального внеску (в тому числі і підприємців, які перебувають на спрощеній системі оподаткування).

Список використаних джерел:

1. Податковий кодекс України від 02 грудня 2012 року // Відомості Верховної Ради України від 08.04.2011, 2011 р., № 13, / № 13-14, № 15-16, № 17 /, стор. 556, стаття 112